

Speech Voorzitter bij receptie op stadhuis

Mijnheer de Burgemeester, dames en heren Schepenen, mijnheer de Voorzitter van de gemeenteraad, geachte dames en heren genodigden, mijn goeie vrienden en vriendinnen van ons geliefde Banjo-Orkest,

Als voorzitter van het jarige Banjo-Orkest heb ik de eer en het bijzonder genoeg namens ons allen onze gemeente dank te mogen uitspreken naar het college van burgemeester en schepenen toe. Toen ik enkele maanden geleden voorzichtig de vraag tot u richtte of u aan het Banjo-Orkest de grote eer zou willen verlenen om ons vandaag hier in uw stadhuis te ontvangen, heeft u meteen onvoorwaardelijk een volmondig ja geantwoord. We zijn u daarvoor ontzettend dankbaar.

Het is mij een waar genoeg uw hoge ambten te mogen begroeten, temeer - en niemand zal me dit kwalijk willen nemen - ik tussen de leden van uw stadsoverheid een van mijn goeie confraters mag spotten, namelijk meester Tom Vlaemynck. Je in het dagelijks beroepsleven geregeld te mogen ontmoeten, dat doet mij altijd plezier, en ik durf zelfs in alle bescheidenheid veronderstellen dat dit ook wel wederzijds het geval is. Mocht het anders zijn, Tom, zeg het hier maar gerust!

Aber auch insonderheit ein herzliches Willkommen Hans und Christa Fischer, die die lange Versetzung aus Sonthofen nach Menen gemacht haben um zusammen mit uns das ganze Wochenende Fest zu feiern. Hans und Christa, Sie sind immer wunderbar!

1959, vrienden, inderdaad zestig jaren terug. Volgens de Chinese twaalfjaarlijkse dierenriem stond het jaar 1959 in het teken van het 'varken', waarmee ik per evidentie hiermede geen enkele persoon hier aanwezig bedoel. Maar wie in dat jaar het levenslicht zag, die wordt aldaar omschreven als zijnde: "geestdriftig, aardig, tolerant, begripvol", maar ook "sensueel, sympathiek, eerlijk en waarheidsgetrouw". En wat ik persoonlijk nog sterker apprecieer: zij staan geboekstaafd als zijnde: "gesteld op gezelligheid, lekker eten en drinken", alhoewel ze ook wel eens als "goedgelovig en naïef" overkomen.

Vandaar vrienden van ons orkest, noteer het maar meteen en voor goed: jullie zijn als orkestgroep geboren in het jaar van het varken. Zo herkenbaar ook onder ons: altijd een gezellige boel, een geestdriftige bende, sympathiek, en steeds gesteld op lekker eten en drinken. Maar die term 'sensueel' uit die dierenriem zal helemaal niet meer op zijn juiste plaats zijn. Immers, wanneer ik jullie kale of grijze kniekers aanschouw, dan lijkt de omvang van die sensualiteit ondertussen toch wel te zijn gedecimeerd...

1959, vrienden, is het eerste jaar na de Wereldtentoonstelling van 1958 in Brussel. De wereld is volop in ontplooiing. Fidel Castro komt in Cuba aan de macht. De pop Barbie kent in Duitsland haar ontstaan. In dat jaar wordt ook de eerste Grammy Award uitgereikt, zijnde de ondertussen belangrijkste muziekprijs ter wereld. De Hoovercraft wordt voor het eerst in gebruik genomen. De Russen zorgen met de Loenik 2 voor een bijzondere prestatie in de ruimtevaart, namelijk de eerste onbemande raket die ooit de maan bereikte en er op het maanoppervlak te pletter vloog. Het autootje Mini Cooper wordt op de markt gebracht, Cyprus wordt onafhankelijk van Groot-Brittannië, en Hawaï (jullie zich ook wel het liedje uit onze jeugdjaren herinneren: we gaan naar het land van Hawaï...) wordt de vijftigste staat van de Verenigde Staten.

Maar zo een vijftien jaren na het einde van Wereldoorlog Twee begon ook de populaire muziek overal door te breken en hoogtij te vieren. ‘Only you’, ‘Red river rock’ van Johnny and the Hurricanes, ‘What a difference a day made’ van Dianah Washington, ‘Donna’ van Ritchie Valens, die datzelfde jaar nog op de zo jonge leeftijd van 17 jaar in een vliegtuigongeval omkwam. Ook zangers zoals Buddy Holly, door ons gemeenzaam in onze jeugd Huddy Bolлие geheten.

En misschien zal onze wijze Nestor, pastoorzitter Felicien Wallays, die toen toch reeds een paar puberteitsjaartjes ouder en wijzer was dan wijzelf, op een of andere thé-dansant voor de eerste maal in een romantische bui gepoogd hebben, ik zelf wel gepoogd ((want zoiets was in die collegejaren gewoonweg not done(, zijn kopje te leggen, al dansend op de zoete tonen van ‘Put your head on my shoulder’ van Paul Anka.

Maar ook de Nederlandstalige populaire muziek liet zich in dat jaar 1959 niet onbetuigd. Enkele voorbeelden, maar let vooral op de sublieme en zeer hoogstaande teksten:

Pierre Kartner, of anders geheten Vader Abraham, kwam voor het eerst op het voorplan met: ‘Bedankt lieve ouders, bedankt voor het leven, bedankt lieve ouders, voor wat u mij hebt gegeven’.

Gert Timmerman met: “Ik heb eerbied voor jouw grijze haren”. Dat zou eerder hier vandaag toepasselijk kunnen zijn op al mijn vrienden van het Banjo-Orkest.

De Havenzangers met: “O heideroosje, wat ben je mooi, o heideroosje in jouw lentetooi, ik pluk dit roosje en geef het jou”.

Joop De Knegt in die tijd toen de legerdienst nog niet was afgeschaft met: ‘Ik sta op wacht, mijn hart doet pijn. Krijg ik verlof, staat niemand bij de trein...”.

De legendarische Johnny Hoes met: ‘Och was ik maar bij moeder thuisgebleven, och was ik maar met jou niet mee gegaan. Och had ik naar jouw ogen niet gekeken, dan had mijn hart nu niet zo’n pijn gedaan.’ Die zin “och was ik maar bij moeder thuis gebleven” werd in onze colleegetijd nogal dikwijls omgevormd tot: ‘och was ik maar in ’t moederhuis gebleven...’. En die strofe: ‘ik kan niet slapen en niet eten, want ik kan je niet vergeten met je rode mond, je blauwe ogen’, werd steevast omgeturnd tot: ‘ik kan niet slapen en niet eten, want ik kan je niet vergeten met je blauwe mond, je rode ogen...enz’.

En om niet te vergeten, tenslotte de Zangeres zonder Naam. Met een tekst die wellicht ook wel in het zestigjarig bestaan van het Banjo-Orkest op sommige members toepasselijk zal zijn geweest: “ En moeder zit stil bij ’t fornuis, aan ’t raam staat verdrietig haar kind. Want nog steeds is vader niet thuis, omdat hij het weekloon verdrinkt. Dan rent plots ’t kind door de kou, en hoort in een kroeg vaders stem. Ze pakt hem bedeesd bij zijn mouw, en vraagt dan met bevende stem: Ach vaderlief, toe drink niet meer, ik vroeg het al zo menige keer. Want moeke lief huilt telkens weer, ach vaderlief, toe drink niet meer, denk aan je kinderen, denk aan je vrouw...;”!

Och ja, vrienden, zeer belangrijk en vooraleer ik het toch wel vergeet zeker! Dat jaar 1959 kende op muzikaal vlak ook nog een bijzonder memorabel moment, waarbij al die populaire muziek-troep, vooral afkomstig uit Nederland, met één enkele slag van de tafel werd geveegd.

Een jonge priester-leraar in het Sint-Aloysiuscollege te Menen, Alfons Bouckaert geheten, had in de paar jaren voordien embryonaal een eigen orkestje gesticht, dat de bijzondere touch vertoonde van de aanwezigheid van een aantal banjo's. Werkelijk uniek. Na voorzichtige passen voorwaarts te hebben gezet, brak hij met zijn 'Banjo-ensemble', later 'Banjo-Orkest van Vlaamse studenten' en ondertussen nu finaal gewoon 'Banjo-Orkest', in die periode definitief door. De optredens buiten de sfeer van het college kwamen er snel aan, na korte tijd zelfs overal ten lande, en tenslotte gevolgd door jaarlijkse concertreizen naar Oostenrijk, Zuid-Duitsland, Zwitserland, Italië.

Laat ons bescheiden blijven, mijnheer de Burgemeester, maar we mogen het ook gerust zo stellen: het orkest bracht onze stad Menen mee 'in the picture'. Zo bezit Alfons Bouckaert nog altijd een originele omslag uit die ver vervlogen tijden, verzonden uit Duitsland met als enige geadresseerde: 'Banjo Orchester, België'. Dat was alles. En die zending kwam vanuit het buitenland regelrecht in het Sint Aloysiuscollege van Menen aan.

Dit orkest waarvan gedurende de jaren 1959 tot 1970 een 190 collegestudenten deel hebben uitgemaakt, heeft indertijd zo immens veel voor al die jonge mensen, dus ook voor ons hier, betekend.

Mijn beste vrienden van het Banjo-Orkest, als uw voorzitter zeg ik vandaag oprecht gemeend aan jullie allen met Flip Kowlier: "min moaten, min moaten, ik zie junder girne, wuk zoek ik doen zoender gidder? Min moaten, min moaten, 'k moete mie hier vandage soms zo wirn, voe nie sentimentjeel te doen'.

Dit feestweekend is voor ons allen dan ook wel een erg emotionele en ontroerende gebeurtenis!

Stichter Fons Bouckaert, onze eeuwige 'président-général-directeur-fondateur', schitterend componist, fantastische muzikale en poëtische ziel, een zalige persoonlijkheid! Het pakt me dan ook in mijn ziel en leden om als voorzitter van én namens alle leden van ons orkest hier vandaag naar jou toe luidop te mogen zeggen: "Fons, een oprecht gemeente grote merci voor al wat je voor ons hebt betekend, en nog!"

Mevrouw de Schepen Griet Vanryckegem, schepen van cultuur van de stad Menen, Het Banjo-Orkest met zijn roots in het Sint-Aloysiuscollege is jou helemaal niet vreemd noch onbekend, integendeel. U bent immers als lerares in dat college doorheen de jaren aldaar een integraal deel van het landschap gaan uitmaken.

U heeft maanden geleden onmiddellijk mijn diepe verzuchting genereus aanvaard om hier vandaag als schepen van cultuur namens uw collega's van het stadsbestuur het woord tot ons te willen richten. Het is dan ook met véél liefde en genegenheid dat ik u hierbij het woord mag verlenen.

Marc Decramer, voorzitter